

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dawn Brower

Kismet Bay

Dawn Brower

Kismet Bay

«Tektime S.r.l.s.»

Brower D.

Kismet Bay / D. Brower — «Tektime S.r.l.s.»,

En samling noveller från den lilla staden Kismet Bay. Välkommen till den lilla staden Kismet Bay, där magin och ödet påverkar allas liv ... Följ medlemmarna i familjen Strange längs deras resor till kärleken och deras förhoppningsvis lyckliga dagar. Några dagar före jul, Ett lovande nyår, Vissa hjärtans dag, Tur vid första ögonkastet, Sommardagar utan slut, En häxas charm, Av tacksamhet, Jul utan slut

Содержание

Contents	6
KAPITEL ETT	8
KAPITEL TVÅ	10
KAPITEL TRE	12
KAPITEL FYRA	14
KAPITEL FEM	16
KAPITEL ETT	18
KAPITEL TVÅ	20
KAPITEL TRE	22
KAPITEL FYRA	24
Конец ознакомительного фрагмента.	26

Kismet Bay

Contents

[Några dagar före jul](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Ett lovande nyår](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Vissa hjärtans dag](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Tur vid första ögonkastet](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Sommardagar utan slut](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Häxans charm](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Av tacksamhet](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Alla kommande jular](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[Kismet Bay](#)

[Epilog](#)

[Om författaren](#)

Detta är ett fiktivt verk. Namn, karaktärer, platser och händelser kommer från författarens fantasi eller används fiktivt och är inte verkliga. Eventuella likheter med verkliga platser, organisationer eller personer – levande eller historiska – är rena tillfälligheter.

Kismet Bay Copyright © 2020 Dawn Brower

Alla rättigheter är reserverade. Ingen del av denna bok får användas eller reproduceras elektroniskt eller i tryck utan skriftligt godkännande, undantaget kortare citat som del av recensioner.

Några dagar före jul

KAPITEL ETT

December i Kismet Bay ...

Ett lätt snöfall dalade sakta från himlen. När snön landade på marken la den sig inte, utan förvandlades till ett vått lager med sörja på trottoaren. Holly Strange stirrade ut genom fönstret med avsmak. Julen var den tid under året som hon tyckte bäst om, och den årliga Chokladrundan var favorithändelsen. Alla företag längs Main Street deltog. Hon ägde Serendipity Lane tillsammans med sin storsyster Ivy. Holly hade en tvåäggstvilling, Sage, men hon kom sällan till Kismet Bay. Allt i butiken var omsorgsfullt utvalt hantverk. De höll även kurser i slöjd och måleri – senare i veckan fanns en inplanerad kvällskurs i hur man bygger ett växtterrarium. Det var kanske lite underligt såhär mitt i vintern, men människor behövde växter i sina liv för att skapa balans och sprida skönhet. Serendipity Lane specialiserade sig på saker som fick människor att känna sig bra – till kropp, sinne och själ.

Chokladrundan gav lokalinvärnarna ett tillfälle att få se nyheterna i butiken, och evenemanget lockade turister. Det var en av de bästa försäljningsdagarna på hela året ... så länge inte vädret ställde till det. Tomteparaden skulle snart börja, och direkt därefter satte Chokladrundan igång. Holly hade redan börjat laga den varma chokladen efter sitt hemliga recept. I år fanns även en tävling: besökarna röstade på sin favoritchoklad och vinnaren skulle bli nästa års officiella leverantör av varm choklad till Jultomtens hus. Det hade inneburit pengar som Serendipity Lane hade behövt för sina utbyggnadsplaner.

”Sluta stirra ut genom fönstret! Vädret blir inte bättre av det”, sa Ivy. Hon satt vid disken och arrangerade handgjorda tvål-cupcakes. Ivy hade gjort dem tidigare i veckan, och de hade äntligen stelnat tillräckligt för att kunna hamna på hyllan. De såg ut som röda jordgubbskakor med vit cream cheese-frosting ovanpå. Ivy hade till och med strött rött tvålströssel ovanpå. De små skapelserna var så välgjorda och realistiska att de fick vara försiktiga när små barn kom in i butiken. En gång, under premiäröppningen, hade en liten kille stoppat in en i munnen. De smakade inte lika gott som de såg ut att göra ...

Holly blängde på sin syster, men Ivy var för upptagen för att lägga märke till det. Hon suckade. ”Det måste vara perfekt.” Hon vände sig bort och tittade ut genom rutan igen. Snart skulle Chokladrundan starta. Paraden var förmodligen redan slut. Hon tittade nedåt gatan så långt hon kunde. Människor började redan hitta in i de många butikerna. Ett par stannade utanför Grape Flavors Winery och beundrade skyltningen. Vinbutiken ägdes av Hollys kusiner Leilia och Caprecia Strange. Där fanns ett stort utbud av lokala viner, däribland några från kusinernas egen vingård.

Hon vände sig mot Ivy. ”Tror du det kommer många kunder?”

Ivy placerade ut de sista tvål-cupcakesen. ”Det kommer lika många, om inte fler, som det gör varje år. Sluta oroa dig.”

”Jag kan inte hjälpa det”, svarade hon. ”Jag oroar mig för allt.”

Vyn utanför hennes butik lockade henne på nytt. Det var jätteviktigt att allt fungerade. Holly måste bevisa för sin syster att hon var duktig och att Ivy inte hade gjort ett misstag när hon fick bli delägare i Serendipity Lane. Holly hade aldrig gått på college, utan istället stannat kvar i Kismet Bay för att hjälpa hennes syster att öppna butiken. De hade fått ett arv från sin mormor och butiken lät som en bra idé. Hollys tvillingsyster, Sage, hade flyttat iväg och startat ett företag som organiserade evenemang. Hon hade velat lämna Kismet Bay så fort som möjligt, och än så länge hade Fortune’s Fortitude varit en framgång. Sage hade fått jobba med flera kändisbröllop och ett femtioårskalas. Om det fortsatte lika bra skulle Sage snart kunna expandera och anställa mer personal.

”Jag kilar över till Witch’s Brew och köper en kaffe.” Holly tog ner sin kapp från en krok i närheten. ”Vill du ha något?”

”Vänta.” Ivy gick runt butiksdiskens, böjde sig ner och tog fram ett paket som hon räckte över. ”Ge det här till Esmeralda. Det är hennes present till Tristan.”

Esmeralda och Tristan ägde Witch's Brew Coffee Shop. Esmeralda var en annan kusin. Kismet Bay svämmade nästan över av medlemmar i Strange-familjen. Deras förfader Thomas Strange var den första borgmästaren och han hade varit med och grundat Kismet Bay. Sedan dess hade de varit med och styrt staden genom alla tider. Hennes far, Adam Strange, var borgmästare. Hans tvillingbror Bowen var polischef, och hennes farbror Sebastian – den äldste av Strange-bröderna – var åklagare.

”Vad är det för något?” Holly tyckte inte om att inte veta saker.

Ivy himlade med ögonen. ”Om hon ger honom det när du är där så får du se. Varför bryr du dig? Det är inte till dig.”

Hon ryckte på axlarna. ”Jag ville bara veta.” Holly tog paketet under armen. ”Ville du ha en kaffe, eller?”

”Nej.” Ivy skakade på huvudet. ”Men du får gärna gå förbi Blooms of Destiny på tillbakavägen. Amadea och Ophelia borde ha fått julstjärnorna jag beställde. Jag vill ha dem i vårt skyltfönster.”

Hon rynkade på nästan. Hon delade inte sina kusiners passion för blommor. De visste allt om alla typer av växter. I och för sig var det ibland bra att de hade koll på massa olika örter. Alla i staden trodde att Strange-familjen hade beskydd av något magiskt. Det trodde inte Holly, särskilt inte när det kom till kärlek. Alla hade haft otur när det kom till det. Enligt legenden skulle de möta kärleken när de minst anade det, och ibland fanns den mitt framför ögonen. Struntprat. Kärlek uppstod inte ur tomma intet. Det hade hon aldrig någonsin trott på.

”Ok, då”, sa Holly. ”Jag är strax tillbaka.”

”Det vet jag inte riktigt om jag tror på.” Ivy skrattade till.

Holly räckte ut tungan och lämnade butiken. Kanske skulle hon ta god tid på sig ändå ...

KAPITEL TVÅ

Staden Kismet Bay var en typisk småstad – eller mer som en stor by. Den var så idyllisk och gullig att det nästan vände sig i magen på Nicholas Bell. Han föredrog storstadens puls och invånarnas mer osentimentala attityd. Alla som bodde i Kismet Bay kände förmodligen varandra och skickade hälsningar till varandras familjemedlemmar när de sågs.

”Varför är vi här, egentligen?” Nicholas blängde mot sin vän Gabriel Reed. ”Jag gillar inte ... gulligt.”

”Slappna av”, uppmanade Gabriel. ”Vi stannar bara några dagar för att göra mina föräldrar glada, så att de vet att jag inte håller på att dö eller så.” Han klappade Nicholas på ryggen. ”Vi kommer att vara på väg till en varm sandstrand långt innan du får den där allergichocken som du så tappert kämpar emot.”

Nicholas fick bita sig i tungan för att inte fräsa något till sin bäste vän. Gabriel var fotbollsspelare, en wide receiver för Houston Runaways. Han hade skadat sitt knä i en slutspelsmatch och suttit på avbytarbänken sedan dess. Lagets läkare hade sagt att prognosen inte såg bra ut, och bedömningen från sjukgymnasten hade varit lika illa. Gabriels spelarkarriär verkade vara över, men hans vän ville inte ge upp så enkelt. Han övertalade Nicholas att följa med honom på ett besök hos hans föräldrar, och sedan besöka en knäspecialist i Bahamas. Vad var det ens för kvacksalvare som hade sin läkarpraktik där? Nicholas trodde att knädoktorn skulle säga samma sak som fotbollslagets specialister hade gjort, men Gabriel var hans vän och hade varit ett troget stöd under hela den här provningen.

”Är det ett kafé?” Nicholas pekade på butiksfasaden. ”Witch’s Brew? Vad är det för slags namn?”

Gabriel ryckte på axlarna. ”Ingen aning. Jag har inte varit här i Kismet Bay på länge. Vi kan väl gå in och se vad de har.”

De gick mot ingången – men Nicholas hann aldrig nå dörren. Istället flög den upp och en brunett sprang in i honom. Varmt kaffe rann nerför hans blå skjorta, och han skrek till när det brände honom. ”Vad håller du på med!?” Rösten dröp av ilska. Han började verkligen hata den här staden, med dess ordinära och trista människor.

”Förlåt så hemskt mycket!” Den unga kvinnan tog ett steg fram och la handen på hans bröstkorg. Hennes beröring kändes som elektricitet och han såg in i hennes ögon. De hade samma färg som havet en vackert solig dag. Hennes hår hade en ovanlig brun nyans, med röda slingor som flöt genom de chokladfärgade lockarna. De såg nästan ut att glittra i solen. Hon var oerhört vacker ...

”Det gör inget.” Han sköt undan hennes hand. Hennes beröring påverkade honom, och han var inte säker på att han tyckte om det. ”Det gick bra.”

”Holly?” Gabriel kom fram bredvid honom. ”Vad är det som händer?”

Hon sneglade mot Gabriel. Hennes mun sprack upp i det mest lysande leende Nicholas någonsin hade sett. Det var som att få en knytnäve i bröstet. Den del som redan gjorde ont efter att hon spillt sitt varma kaffe över honom. Vad var det med henne som fick honom att känna saker som han aldrig hade känt förut i hela sitt liv? Han ville inte att känslorna skulle ta över utan försökte skapa ett avstånd till henne.

Hon gick runt Nicholas och kramade Gabriel. Holly tog ett steg bakåt och gick nästan in i Nicholas på nytt. Han fick tag i henne innan hon tappade balansen. Hon tittade bakåt på honom och sa, ”Jag beklagar. Jag lovar att jag inte brukar vara så här klumpig.”

”Det är ok”, svarade han buttert.

Holly vände sig till Gabriel igen. ”Jag hörde om din skada.” Hon viftade entusiastiskt med händerna. ”Vi såg allihop när det hände. Det är allt de där sportnördarna pratar om. Vi missar inga matcher med Runaways.” Hon såg bort från Gabriel och stirrade på sin jackärm, och började plocka

med en obefintlig bit ludd eller kanske en lös tråd. Nicholas låtsades inte förstå vad hon försökte göra. "Jag menar hela familjen ..." Holly sa det som om det sista förklarade allt. Det hade det sannerligen inte gjort för Nicholas.

Det verkade inte påverka Gabriel. Han nickade och lät henne spela förvirrad. "Hur är det med Ivy?" frågade han henne. Det väckte Nicholas' nyfikenhet. Vem fanken var Ivy?

"Ehh ..." Holly tittade på allt omkring henne utom på Gabriel. "Det är bra med henne. Bara bra. Du behöver inte oroa dig." Hon stoppade ner handen i fickan och tog fram sin telefon. "Ursäkta mig, men jag måste vidare. När ni nu är i stan borde ni vara med på chokladrundan. Det blir trevligt." Med de orden rusade hon iväg och smet in i vad som såg ut att vara en blomsterbutik. Den hade också ett konstigt namn: Blooms of Destiny. "Ödets blommor" – vad var det för fel på företagen i den här hålan?

"Chokladrundan?" Nicholas lyfte ett ögonbryn.

"Vi behöver inte göra det om du inte vill. Man köper en tomtemugg i en av butikerna och sedan kan vi provsmaka alla varianterna av varm choklad i de olika butikerna." Gabriel ryckte nonchalant på axlarna. "Överskottet går till en lokal organisation för välgörande ändamål som hjälper behövande familjer här i området. Familjen Strange har drivit organisationen nästan sedan staden grundades. Det är en tradition."

"Familjen Strange?" Om han hade lyft ögonbrynet ännu mer hade det lossnat från pannan. "Är det ett namn? Är de lika konstiga som namnet? Är det på riktigt?"

"Jag skulle aldrig hitta på något sådant." Gabriel klappade honom lätt på axeln. "Strange-familjen styr i stort sett hela staden, från borgmästaren och hela vägen nedåt ..." Han sneglade på blomsterbutiken som Holly hade gått in i. "Holly är en av dem."

"Och den här mystiska Ivy också?" Nicholas kunde inte hålla tillbaka sin nyfikenhet. Hans vän brukade inte vara intresserad av kvinnorna som fanns omkring honom – om det inte var för någon tillfällig affär under en natt, och även dessa var sällsynta.

Gabriel suckade. "Ja, och jag förstår att du har frågor. Men du är mer intresserad av Holly. Om du vill lära dig mer om familjen Strange så kan vi vara med på chokladrundan. Lita på mig, de kommer att vara där allihop – på ett eller annat sätt." Han vinkade med sig honom. "Kom så går vi in i en butik och köper var sin tomtemugg. De finns överallt."

Nicholas gick med på Gabriels förslag. Vad annat fanns det att göra i den här hålan?

KAPITEL TRE

Holly bar in julstjärnorna till Serendipity Lane och placerade dem på disken. Ivy var nog inne i det bakre rummet, för hon stod inte i kassan. Det fanns inga kunder och dörrklockan hade plingat så hon måste ha hört att Holly kom. Hon borde komma vilken sekund som helst för att se om det var någon kund som behövde hjälp. Holly stirrade på dörren och bet sin underläpp. Hennes syster skulle inte bli glad över att hennes expojkvän var tillbaka i Kismet Bay.

Gabriel hade varit hennes stora kärlek, men han hade övergivit henne för att försöka bli rik och berömd. Nu var han skadad och kanske aldrig mer skulle kunna spela professionell fotboll. Hon hade inte velat ta upp det med Gabriel, det var säkert en känslig fråga. Hon borde ha frågat varför han hade återvänt och hur länge han planerade att stanna. Om inte hans vän hade gjort henne helt förvirrad hade hon nog frågat. Hon hade inte ens brytt sig om att fråga efter vännens namn. Så förvirrad hade han gjort henne. Holly rös vid minnet av hur hon spillde allt sitt kaffe över honom. Vad ska han väl tänka om henne?

”Jaså”, sa Ivy när hon kom fram bakom disken, ”det är bara du. Har rundan börjat?”

”Ja”, svarade hon. ”Är det där tomtemuggarna?” Varje butik hade en begränsad upplaga att sälja till de som ville delta. Genom att köpa en mugg fick man smaka varm choklad som serverades i varje butik. Alla fick dricka hur mycket de ville. ”Varför har du inte ställt fram dem? Jag trodde du skulle göra det när jag var iväg.” Hon borde ha stannat kvar och struntat i kaffet. ”Seså, jag hjälper till.”

”Vad är det med dig?” Ivy rynkade ögonbrynen. ”Du är konstig.”

”Det är inget med mig.” Hon började tyst arbeta och satte upp muggarna i prydliga rader på hyllan bakom disken. Det mesta av deras varma choklad fanns i en stor gryta i det bakre rummet, men en del fanns i en behållare på ett bord i närheten. Kunder som redan hade köpt en mugg kunde servera sig själva. De som behövde en tomtemugg kunde gå till kassan och köpa en.

”Du var borta en bra stund. Vad var det som tog tid?” Ivy plockade upp julstjärnorna och bar bort dem till skyltfönstret. Hon arrangerade dem kring en tavla som målats av en lokal konstnär. De brukade ofta visa upp verk av lokala förmågor och hjälpa konstnären sälja dem. Serendipity Lane fick en liten kommission på försäljningen.

”Jag hade en liten olyckshändelse utanför Witch’s Brew.” Holly mötte inte Ivys blick. Hon var fortfarande generad över att hon spillt ut sin kaffe över den stilige mannen hon krockade med. Hon hade aldrig någonsin sett en stiligare karl. Hans hår var mörkt som natten, och ögonen mörkblå ... faktiskt var så mörka att de nästan också var svarta. Hans bistra uppsyn hade fått dem att se ännu mörkare ut. Han spelade inte i Runaways; hon kunde inte låta bli att fråga sig hur Gabriel kände honom.

”Jaså? Är det allt du tänker säga?”

Holly räddades av gonggongen, eller snarare av butikens dörrklocka, när deltagare i chokladrundan klev in. De hade alla sina egna tomtemuggar, så hon visade dem var de kunde hitta Serendipity Lanes hemlagade variant av varm choklad. Förhoppningsvis tyckte de om den ...

”Vad tittar du på?” frågade en man henne. Hon hoppade till – hur i hela fridens namn hade han lyckats smyga upp så nära? Men med alla personer som nu gick in och ut ur butiken var det såklart enkelt. Särskilt som hon hade sjunkit ner i sina egna tankar.

Holly vände sig om för att möta hans blick. ”Hej, igen.” Var var Gabriel? Borde inte han gå chokladrundan tillsammans med sin vän? Hon såg sig runt i butiken efter Ivy, men hon fanns ingenstans. Vart hade hon tagit vägen? Om hon upptäckte att Gabriel hade kommit till stan skulle hon gå i taket. Hon älskade honom fortfarande, det var Holly övertygad om. Men det var också en hårfin gräns mellan kärlek och hat. Gabriel hade sårat henne djupt och Ivys känslomässiga ärr var tydliga.

”Jag tror inte vi har blivit presenterade ordentligt.” Han sträckte fram sin hand. ”Det är jag som är Nicholas Bell.”

”Eh. Trevligt att träffas.” Hur kom det sig att hon plötsligt hade så svårt att prata? ”Är du på långvarigt besök?”

”Det hoppas jag inte”, svarade han. ”Gabbe ville spendera några dagar med sin familj innan vi åker någonstans varmt under resten av jul och nyår.”

”Jaså?” Han måste tycka att hon är den mest korkade kvinna han någonsin mött. ”Jag förstår.” Hon nickade mot tomtemuggen i hans hand. ”Har du kommit för att smaka chokladen?”

Han tittade på muggen med avsmak. ”Jag har redan druckit flera koppar. Om jag dricker fler förvandlas jag till en chokladkaka.”

Hon tänkte att det hade varit en läcker chokladkaka. Det var nära att Holly slickade sig om läpparna vid tanken på att få ta en tugga. Inte bokstavligen, såklart, men definitivt ett mer intimt smakprov. Men!? Vad var väl det för tankar? Han var inte något för henne. Nicholas hatade Kismet Bay och hon kommer aldrig att lämna den stad som var hennes liv. ”Det var synd. Serendipity Lane har stans bästa choklad.”

”Åh, det är du säker på?” Hans mungipor böjdes uppåt till ett sensuellt leende. ”Måste du stanna kvar här, eller kan vi ta en promenad? Var finns ägaren?” Han såg sig om i butiken. ”Be om en paus, eller om att få gå tidigare.”

Hon ville säga ja, men kunde inte lämna Ivy ensam. Det irriterade henne också att han förutsatte att hon inte ägde butiken. Hon var bara tjugotre år, men det betydde inte att hon inte kunde vara en ansvarstagande företagsägare. Han var förmodligen fyra eller fem år äldre än hon. Ungefär lika gammal som Gabriel.

”Dessvärre.” Holly skakade på huvudet. ”Hon är något av en slavdrivare.”

”Så synd. Vi hade kunnat ha trevligt.” Hans leende förvandlades till ett streck. ”Om du visar var hon finns så kan jag kanske charma henne att ge dig ledigt.”

”Det går inte”, konstaterade hon. ”Annars hade jag redan sagt ja.”

”Eeh ... va?” Han stirrade förvirrat på henne och skakade sedan på huvudet. ”Jag förstår. Det är du som äger stället.”

Hon nickade. ”Jag och min syster.” Hon pekade tvärs över rummet. Ivy hade äntligen återvänt och såg inte överlycklig ut. ”Ivy.”

”Kanske en annan gång, då.” Han stirrade på Ivy och det irriterade henne att han redan verkade mer intresserad av henne. Var han så ombytlig? Nåja, hon behövde ändå inte honom ... Hon lämnade honom ensam och började arbeta bakom disken. Holly hade bättre saker för sig än att dagdrömma om en man hon inte kunde få.

KAPITEL FYRA

Nicholas hade verkligen gjort bort sig med Holly. Han ville spendera tid med henne och beslutade sig för att vänta tills de stängde Serendipity Lane för dagen. Öppettiderna hade funnits i skyltfönstret, och de höll inte öppet efter klockan fem. Han hade alltså några timmar att spendera, och han använde dem väl. Han gick in i den lokala blomsterbutiken och frågade om de kände Holly – och självklart gjorde de det. Gabriel hade rätt, här fanns massor av Strange-släktingar. Eftersom de var Hollys anhöriga var det enkelt att få reda på vilken blomma hon tyckte bäst om och köpa en stor bukett. Sedan gick han in på Grape Flavors och köpte en flaska vin. Turen höll i sig, och han fick med sig en av hennes favoriter därifrån också. Han fortsatte till Witch's Brew och gjorde en överenskommelse med Tristan Scott, som ägde kaféet tillsammans med Hollys kusin Esmeralda. Witch's Brew stängde en timme innan Serendipity Lane, och han kunde få hyra kaféet. Nicholas organiserade allt för att överraska henne. Allt han behövde nu var att någon fick henne att komma till kaféet. Hjälpen kom från ett oväntat håll.

”Jag kilar över till Serendipity och säger att Esmeralda behöver hjälp här inne.” Tristan blinkade till Nicholas. ”När det handlar om kvinnorna i Strange-familjen behöver du all hjälp du kan få. Esme har redan gått hem, hon ska också gå på date senare.”

”Stör det dig?” frågade Nicholas.

”Nej”, sa han och skakade på huvudet. ”Vi är bara vänner. Det är en annan Strange som har stulit mitt hjärta. En dag så återvänder hon. De gör de alltid.”

Nicholas blev konfunderad. ”Hur kan du veta det?”

”Den här staden har en lockelse på Strange-slakten, och det är de som gör Kismet Bay till vad den är. Jag kan inte riktigt förklara det.” Han var tyst en stund och fortsatte sedan. ”Det är nästan något magiskt. Allt kan hända, ibland när du minst förväntar dig det. Jag vet inte hur många gånger människor har blivit förälskade när de kommit hit. Det är nästan som att den här lilla staden har skapats för att föra samman kärlekspar.” Han skakade på huvudet. ”Men det kanske bara är önsketänkande från mitt håll. Jag måste tro på det, annars har jag förlorat den jag älskar för evigt.”

”Vem är det?” Han trodde inte det var Holly, för i så fall hade Tristan aldrig hjälpt honom. Nicholas hade träffat flera medlemmar av Strange-slakten de senaste få timmarna, men ingen av dem hade kunnat vara Tristans kärlek heller. De ägde allesammans lokala företag. Att döma av vad Tristan sa om sin kärlek så hade hon flyttat härifrån utan att se sig om.

”Hollys tvillingsyster, Sage.”

Det var någonting med det som störde. Kommer han att lägga an på Holly om han inte kan få Sage? Om de var tvillingar ... ”Vad hände med henne?”

”Hon är i storstan och driver ett eventföretag. Det går riktigt bra för henne där. Sage är den enda i Strange-familjen som inte vill göra något avtryck i Kismet Bay. Det enda hon har gemensamt med dem är hårfärgen, förutom det passar hon inte in.”

”Är hon och Holly inte lika?”

Tristan skakade på huvudet. ”Nej, de är tvåäggstvillingar.”

Av någon anledning kände sig Nicholas lättad. Han ville ha Holly helt för sig själv och tyckte inte om tanken på att hon liknade någon annan. Hon var ... han tyckte inte om den riktning som hans tankar tog, men där och då fanns det bara ett ord som beskrev hur han kände för Holly. *Min*.

”Tack för hjälpen. Jag uppskattar det verkligen.”

”Ingen fara.” Tristan stängde kassan och ställde allt i ordning. Han räckte en uppsättning nycklar till Nicholas. ”Se till att du låser när du är klar. Ge nycklarna till Holly så hämtar jag dem från henne inne på Serendipity Lane. Esmeralda öppnar imorgon, så jag behöver inte få dem med en gång.”

Nicholas hade aldrig mött en så tillitsfull grupp människor. Det kanske fanns en poäng med det här småstadslivet ... Tristan kände honom knappt och ändå fick han nycklarna till hans företag. Hur vågar han det, en total främling? ”Du kan lita på mig.”

”Jag vet”, sa Tristan kryptiskt. ”Annars hade jag kastat ut dig så snart du bad om min hjälp. Som jag sa, Kismet är magiskt. Du kommer att förstå.”

Med de orden lämnade Tristan Witch's Brew och Nicholas blev ensam i väntan på Holly. Han hoppades att hon skulle tycka om överraskningen och förlåta honom för hans tidigare fadäs. Det var sällan som Nicholas agerade impulsivt, men Holly fick honom att vilja ha saker, att vilja ha henne ...

KAPITEL FEM

Tristan hade bett henne titta in på Witch's Brew. Vad behövde Esmeralda hjälp av henne med? Holly tyckte inte om att hon kände sig så tjurig, men allt hon ville var att gå hem och krypa upp i soffan. Chokladrundan hade blivit en succé. Senare i veckan skulle de få veta vilken butik som fått flest röster för bästa choklad. Kanske Esmeralda vill äta middag med henne. Holly borde inte ha varit så avvisande mot Nicholas. Om hon hade varit vänligare kanske han hade bjudit henne på middag. Hon kanske inte hade kunnat lämna Serendipity Lane innan de stängde, men kvällen var obokad.

Holly suckade och öppnade dörren till Witch's Brew. Små vita ljus pryddes hela kaféet. Hade Tristan och Esmeralda äntligen bestämt sig för att julpynta? Holly hade pikat dem en hel vecka för att få dem att göra det mer juligt. Lamporna var släckta och det var bara stearinljusen som lyste upp rummet. "Esme?" ropade hon. Inget svar. Hon gick längre in i kaféet och pep till när en stor skugga föll framför henne.

"Det var inte meningen att skrämma dig." Nicholas gick fram ett steg till. "Jag hoppades att det här skulle bli en trevlig överraskning."

Hade Tristan och hennes kusin lurat henne? Hur visste de att hon var intresserad av Nicholas? Det spelade ingen roll nu, men det var absolut ett ämne hon skulle ta upp nästa gång hon såg dem. Hon hade önskat att få spendera kvällen med Nicholas, och nu var det möjligt. Frågan var hur mycket hon ville att han skulle förstå det. "Ingen fara. Jag trodde min kusin skulle vara här, så jag blev lite överraskad när du inte var Esmeralda."

"Förlåt," sa han, "men jag behövde träffa dig igen, och just då verkade det här vara en bra idé."

Holly såg sig omkring för att se vad han hade gjort. Hennes favoritblommor, rosa och vita liljor, stod i en vas mitt på ett av borden. En flaska vit Riesling stod intill tillsammans med två tomma vinglas. Två tallrikar var övertäckta, antagligen för att hålla maten under varm. Han hade prickat in hennes favoritblommor och favoritvin, men vad var sannolikheten för att han skulle ha ordnat hennes favoritmat också? Holly vände sig mot honom. Nicholas hade tagit av sig sin kaffefläckade skjorta och bytt till en blå, bara en nyans ljusare än hans slips som hade precis samma mörkblå färg som hans ögon. Hans mörka kostym fick honom att se så stilig ut att hon ville kasta sig i hans famn.

"Nå?" Han lyfte på ena ögonbrynet. "Är allt till belåtenhet?"

Hon log ett svagt, sensuellt leende. "Ja, än så länge." Holly tog av sig sin vinterkappa och hängde upp den på en krok och vände sig sedan tillbaka mot honom. "Berätta vad det blir för mat så bestämmer jag mig för om det är perfekt."

"Kyckling Marsala med pasta av fullkornsvete." Hennes mun vattnades genast. Han hade hittat hennes favoriträtt. Nicholas visade sig vara den perfekta mannen, vilket i sig var lite oroande.

"Hur kunde du ..."

"... arrangera allt det här?" avslutade han hennes mening. "Din familj var väldigt hjälpsam. Kanske du borde diskutera riskerna med att dela personlig information med personer de inte känner särskilt väl."

Det fanns bara en orsak till att de alla hade hjälpt honom. Magin i Kismet Bay var aktiv. Nicholas hade varit tvär och irriterad när de först hade stött på varandra. Det var ingen slump att den lilla staden hette Kismet Bay, ödets vik. Grundarna, hennes förfäder, hade trott på ödet. De hade räddats ur en storm genom att deras skepp hade nått viken oskatt. Sedan dess hade området verkat magiskt, och en av de saker det medförde var kärlek. Ödet styrde fler saker än att hitta en själsfrände, men när du väl stötte på din sanna kärlek fick det inte ignoreras. Det var en av anledningarna till att Ivy hela tiden var så melankolisk: Gabriel hörde ihop med henne. Utan honom saknade hon en del av sig själv. Var Nicholas Hollys andra halva? Hennes familj verkade tro det, och det började Holly också göra. Hon kände en stark attraktion till honom som inte gick att ignorera. Han måste också känna det för att vara beredd att uppvakta henne så ivrigt.

”I familjen Strange litar alla alltid på sin magkänsla. De hade inte hjälpt dig om de inte trodde att det var det rätta.” Hon ville inte skrämma iväg honom genom att prata om öde och magi. Holly ville dock göra en sak innan hon fattade några beslut. Hon gick intill honom och la armarna runt hans hals. ”Kyss mig”, sa hon, önskade hon – krävde hon.

Nicholas behövde inte höra det två gånger. Han lutade sig ner och pressade sina läppar mot hennes. Den där magin hon hade tänkt på omslöt dem och tände en låga som fick dem båda att intensifiera kyssen. Hans tunga lekte med hennes och hon berusades av hans smak – som kanel och kakao. De två viktigaste ingredienserna i hennes varma choklad ... Holly stönade när hennes åtrå steg och hon ville slita av deras kläder för att se om de två passade ihop på alla sätt. Holly tog ett steg bakåt innan hon gick så långt att hon kanske skulle ångra det.

”Det ...”

”Jag vet”, sa hon.

Han skakade på huvudet. ”Jag vill så mycket mer med dig.”

Holly log mjukt mot honom. Nicholas skulle kunna komma att betyda mer för henne än hennes egen lycka. Han skulle kunna bli hennes lycka. Hon tänkte på sin syster Ivy och sa försiktigt: ”Jag skulle vilja få tid att förstå vad det här är. Hur ska vi kunna göra det när du inte bor här?”

”Jag vet inte”, svarade han uppriktigt. ”Men jag vill försöka, om du vill.”

Holly nickade. ”Det vill jag.”

Nicholas drog tillbaka henne in i sin famn och höll hårt om henne. ”Jag trodde aldrig att jag skulle hitta dig när jag kom hit med Gabriel, men jag är väldigt glad över att jag gjorde det. Jag kommer att berätta för Gabriel att jag inte vill resa iväg med honom. Jag stannar i Kismet Bay över helgerna. Resten ... det funderar vi ut efter hand.”

Holly kramade honom och slöt ögonen. Hon hade möjlighet att få sin största önskan uppfylld och hon tänkte inte slösa bort den. Alla berättelser måste börja någonstans, och detta var hennes och Nicholas *det var en gång* ...

Ett lovande nyår

KAPITEL ETT

Den kalla vinden svepte över Nash King och skar igenom hans skinnjacka som vore den av papper. Han gnuggade händerna för att försöka värma de stelfrusna fingrarna. Nu var det inte så långt kvar. Om bara några få steg skulle han komma fram till Grape Flavors Winery, då han skulle få tillbringa ett par efterlängttade minuter med sitt livs kärlek: Leilia Strange.

De två hade varit bästa vänner sedan lågstadiet. Nash hade alltid älskat henne, men dessvärre hade hon alltid bara sett honom som en vän och inget mer. Vissa dagar gjorde det mer ont än han någonsin kunde erkänna. Andra gånger var han enbart tacksam över att få finnas i hennes liv. Idag, däremot, hoppades han kunna repa tillräckligt med mod för att äntligen berätta att han älskade henne.

Han öppnade dörren till vinbutiken och gick in. Nash älskade förvandlingen som Leilia, tillsammans med sin syster Caprecia, hade gjort med den lilla affären. Olika viner hade sorterats efter typ och stod på hyllor som fanns utspridda i butiken. Det fanns även en delikatessavdelning med olika ostar, kex och bröd. Allt var hemtrevligt och inbjudande. De två systrarna ägde en vingård i utanför staden tillsammans med Ophelia, en tredje syster. Alla hade olika uppgifter på vingården, men Ophelia var inte inblandad i vinbutiken. Hon föredrog att arbeta med deras kusin Amadea i blomsterbutiken Blooms of Destiny. Familjen Strange var involverad i många av stadens företag och aktiviteter. Deras förfäder hade varit med och grundat Kismet Bay för över två hundra år sedan.

Nash gick längre in i vinbutiken och mot disken längst in där han hoppades hitta Leilia. Han hade ingen bra ursäkt för sitt besök, men han hälsade på tillräckligt ofta för att varken Caprecia eller Leilia skulle tycka det var konstigt. När han kom runt ett hörn fick han syn på henne. Hennes långa midnattssvarta lockar flödade över hennes axlar i generösa lockar. Hon stod vänd så att han kunde se hennes ögon, men det behövdes inte. Deras koboltblå färg fanns etsad i hans minne. Ja, hela Leilias existens fanns där: i hans huvud. Han hade inte kunnat glömma henne ens om han hade försökt, något han sannerligen inte ville göra. Nash var på väg att gå fram till henne och börja prata när Caprecia kom ut från lagret bakom och krockade med Leilia.

”Är du kvar här ännu?” frågade Caprecia. ”Gå hem och gör dig i ordning för din dejt.”

Nash stelnade till. Vad då för dejt? Leilia hade inte sagt någonting om några nyårsplaner till honom. Och han som trodde de berättade allt för varandra ... Det skulle inte ha varit svårt att ta reda på svaret. Allt han behövde göra var att gå fram och börja samtala så hade resten i stort sett skött sig självt. Men han kunde inte röra på fötterna, och smärtan i hjärtat höll på att bli outhärdlig.

”Det är gott om tid”, svarade Leilia nonchalant. Hon fortsatte fokusera på vad det nu var hon hade stirrat på när Nash hade börjat gå mot henne. ”Jag måste bli färdig med den här inventeringen innan jag kan gå. Vi har sålt slut på moscato-vinet och det mousserande rosévinet.” Hon sneglade på armbandsuret och suckade. ”Det här är en av de dagar under hela året som vi har mest att göra. Vad tänkte jag på när jag gick med på en dejt med Percival?”

”Kanske för att du hoppas att Mr. Wright är den rätte?” Caprecia blinkade. ”Fattar du...?”

Leilia tittade upp och blängde på henne. ”Ha. Ha. Jag fattar.” Hon verkade inte riktigt uppskatta Caprecias antydning, men det spelade ingen roll för Nash. Han ville vara Leilias enda kärlek. ”Du behöver inte säga mer. Nästa sak är väl att jag vill ha min egen riddare i blänkande rustning.” Leilia himlade med ögonen. ”Jag hör också skvallret. ’De tre riddarna’, som de kallas. Vad i hela världen tänkte deras föräldrar på?”

”Ingen aning.” Caprecia ryckte på axlarna. ”De kanske hoppades att de skulle bli lika ädla som de riktiga Riddarna kring Runda bordet. Fast de saknar Lancelot och Galahad – tydligen fanns det inte två familjer till som var omdömeslösa nog att döpa sina söner efter dem.” Hon tystnade, tittade uppåt taket och trummade sakta med pekfingret på hakan. ”Tristan flamsar fortfarande runt efter Sage. Då finns det Percival och Gawain kvar ... men då måste du få honom att släppa sina Hollywood-drömmar. Så nu när jag tänker på det så finns ju bara Percival kvar. Ska du försöka lägga vantarna

på honom?" Hon sänkte hakan och lyfte på ögonbrynen. "Tror du att du har någon chans där? Han ser trots allt fantastiskt bra ut."

Nash stod inte ut med att höra mer av deras struntprat. Han stoppade tankspritt händerna i fickorna. De tre män som de diskuterade hade retat honom under hela gymnasietiden. Det hade bara gått fyra år sedan studenten och minnena hade inte bleknat. Deras relation var mindre laddad idag, men Nash skulle aldrig glömma hur illa de hade behandlat honom.

Han vände sig om för att gå, men det var för sent. "Nash!" ropade Leilia. Hennes röst hade en optimistiskt glad ton. Nash tyckte det lät som musik. "Kom! Jag har ett nytt vin som du måste prova."

Nash drog upp händerna ur fickorna och gick bort till henne. Han kunde aldrig neka Leilia någonting. "Minsann?" Han lutade sig över butiksdiskens. "Kommer jag att ångra mig om jag gör det?"

"Såklart inte!" Hon slog honom lätt på axeln. "Har jag någonsin fått dig att göra något du ångrar?"

"Inte än så länge, men vi är fortfarande unga." Hans ansikte sprack upp i ett stort leende. Det var inte helt ansträngt, Nash var glad att se henne. Men samtalet han nyligen hade hört gjorde ont. Det sägs att den som tjuvlyssnar sällan får höra saker den vill höra ...

"Du är rolig, du." Hon böjde sig ner under disken och räckte sedan fram en mörkröd flaska. "Detta är en ny merlot som vi har producerat på vingården. Se vad du tycker om den. Vi kommer förmodligen att börja sälja den i början av nästa år."

"Det lär bli ett år fyllt av insikter, tror du inte?" Han hade egentligen inte tänkt säga det högt.

"Hur så?" frågade Leilia.

Nash hade hoppats på att det skulle bli ett år fyllt av kärlek mellan dem, men han antog att Kismet Bay inte tyckte att de borde vara tillsammans. Alla i staden visste hur stor roll ödet spelade när det kom till att förena kärlekspar. "Äsch, glöm det." Han lyfte upp flaskan. "Tack för den här. Slå mig en signal senare, vi kanske kan provsmaka den tillsammans."

Hon log. "Det låter bra. Vad har du för planer för ikväll?"

Det var hans chans att säga något om att tillbringa nyårsafton tillsammans. Synd att det inte skulle bli så. "Inte mycket. Jag håller mig hemma."

"Ska du se tolvslaget på tv?" frågade hon med huvudet på sned.

"Kanske. Jag är inte säker på att jag kommer att vara vaken så länge." Han sneglade mot Caprecia som gjorde sitt bästa för att låtsas att hon inte stod där. Kanske försökte hon ge dem lite enrum, Nash var inte säker. "Jag måste gå." Han sa inte ett ord till utan bara gick, så snabbt han kunde. Hans hjärta slog hårt vid varje steg han tog.

KAPITEL TVÅ

Nash hade i stort sett sprungit ut från butiken. Leilia borde följa efter honom ... han hade uppfört sig konstigt. Någonting måste ha besvärat honom, men han hade tydligen inte velat säga vad. Hon hade ingen aning om vad det kunde vara. Om hon bara inte hade lovat Percival Wright att fira nyår tillsammans med honom! Hon undrade vad hennes hjärnceller hade hållit på med när de hade tackat ja till det. Percival var väl helt ok, men han var inte någon långsiktig partner.

”Jag går hem nu”, sa hon till Caprecia. ”Vi ses på vingården imorgon.” Butiken höll stängt nyårsdagen, men det var ändå en arbetsdag. Prosperity Vineyard var som ett andra hem. Vingården låg ungefär fem mil bort; där fanns även ett hus som hon delade med sina systrar. De hade var sitt rum så det gick bra att övernatta, men med en butik att sköta så blev det inte av särskilt ofta.

Leilia gick till sin bil och hoppade in. Hon startade och lät motorn gå på tomgång en stund för att bli varm, la sedan i växeln och körde till sin enrumslägenhet. Där tog hon en snabbdusch och gjorde sig i ordning för sin dejt. Hon hoppades inte behöva ångra det. Percival skulle ta henne till någon fest på Witch's Brew, kaféet som hennes kusin Esmeralda var en av ägarna till. De hade beställt ett par lådor rosa champagne från Grape Flavors för att fira in tolvslaget.

Hon blåste håret torrt och borstade det tills det glänste. Hon tog på sig en lång, blå kjol med en slits som nästan gick upp till höften, och en svart topp med med långa ärmar i spets. Sedan gled hon i ett par högklackade sandaler. Leilia tyckte om att klä upp sig när möjligheten gavs. Synd bara att det inte erbjöds så många tillfällen att göra sig vacker.

En knackning på dörren avbröt hennes tankar. Hon öppnade för en stilig Percival i en mörk kostym och en grön slips som matchade hans ögon. Han räckte henne en enkel ros. ”Jag visste inte vad du tycker om. Jag hoppas den här blir bra.”

Leilia tog emot rosen och doftade på den. Hon tyckte i och för sig om alla blommor, men just rosor var ingen favorit. Men det kunde ju inte han veta. ”Tack”, sa hon. ”Den är jättefin.”

”Det är du med”, svarade han smörigt. Av någon anledning störde hon sig på det, trots att det inte fanns någon egentlig orsak. ”Är du klar?”

”Ja”, sa hon och la blomman på diskbänken. Leilia borde förmodligen hittat en vas till den, men hon orkade inte bry sig. Varför gjorde hon ens detta? Vad var det för mening? Percival var inte hennes typ och ändå så gick hon på dejt med honom. Hon suckade och ställde in sig på en kväll i hans sällskap. Hon hade tackat ja, och det var alldeles för sent att ångra sig nu. Efter att ha tagit på sig kappan följde hon honom ut genom dörren.

Det gick fort att komma fram till Witch's Brew. När de klivit in hängde hon sin kapp på en krok och beundrade dekorationerna. Esmeralda och Tristan hade överträffat sig själva. Det hängde ljuskedjor med små vita lampor över hela kaféet, och det fanns ballonger spridda överallt.

”Där är du!” ropade Esmeralda och drog till sig Leilia för en snabb kram. ”Vill du ha någonting?”

”Nej tack”, svarade Leilia. ”Det är bra.”

Esmeralda vände sig till Percival. ”Tristan letade efter dig. Jag tror han står vid bardisken. Gå och säg hej.”

”Ja, strax.” Percival sneglade åt det håll som Tristan skulle finnas.

”Som du vill”, sa Esmeralda. ”Jag måste gå vidare.” Hon vände sig till Leilia och sa: ”Glöm inte att säga hej då om du går hem.”

Med de orden fladdrade hon vidare för att prata med nästa person hon stötte på. Det var typiskt Esmeralda: alltid festens medelpunkt ...

”Vill du ha något att dricka?” Leilia himlade nästan med ögonen. Hade han inte hört att Esmeralda precis hade frågat henne?

”Nej.” Hon pikade inte honom för hans bristande uppmärksamhet. Det skulle ändå inte hjälpa. Hon visste inte vad hon skulle säga. ”Jag väntar lite.”

”Jag tror att jag vill ha ett glas.” Han lämnade henne ensam och gick till den närliggande baren. Där stod Tristan och pratade med någon annan. När Percival närmade sig vände sig Tristan om med ett brett leende. De hälsade hjärtligt, som om de inte hade setts på flera dagar. Såvitt Leilia visste hade de inte det, men av någon anledning irriterade det henne.

De hade klivit in genom dörren till Witch’s Brew för mindre än en kvart sedan, och Percival hade redan övergivit henne för en av sina kompisar. På ett sätt kunde hon förstå honom – hon hade gjort samma sak om Nash hade varit där. Även om Percival borde ha haft vett nog att vara en gentleman, så var det ändå inget hon hade förväntat sig.

Så mycket för en riddare i blank rustning ... det var tur att hon inte hade några sådana förhoppningar. Percival verkade inte komma tillbaka än på en stund. Hon skulle kunde hitta någon annan att prata med, men på något sätt irriterade det henne ännu mer. Dessutom fanns det bara en person hon ville prata med, och han var inte där. Kanske kunde hon avbryta dejten innan hon blev besviken? Men – vem försökte hon lura!? Hon hade varit besviken på deras dejt redan innan den hade börjat ...

Leilia tog sin kappa för att gå ut från kaféet. Hon skulle ha det mycket bättre hemma, tillsammans med en skål popcorn och ett glas vin. Hon kanske till och med skulle ringa till Nash och fråga om han ville göra henne sällskap. Ju mer hon tänkte på det, desto bättre lät det ...

Hon sneglade mot Percival och funderade över om hon skulle berätta att hon var på väg hem, men beslöt sig för att låta bli. Istället tog hon fram sin telefon och skickade ett mess där hon bad om ursäkt och skrev att hon måste gå. Leilia stoppade ner telefonen i kappfickan, öppnade kafédörren och började gå. Men istället för att vandra hemåt gick hon mot Nashs lägenhet. Hon behövde få träffa sin bästa vän.

KAPITEL TRE

Nash gick in i sin lägenhet och ställde vinet han hade fått av Leilia på diskbänken. Han skakade av sig sin jacka och kastade den över en stol i närheten – eller han försökte i varje fall ... Han lyckades missa målet och jackan landade på golvet. Han stirrade på plagget i flera sekunder och funderade på om han skulle plocka upp jackan och hänga den på en galge i garderoben. Med en suck plockade han upp den och hängde in den där den hörde hemma. Det var inte jackans fel att hans planer att bekänna sina känslor för Leilia hade grusats. Han stirrade på vinflaskan hon hade gett honom och övervägde att dricka hela flaskan själv – men nej, han behövde någonting mycket starkare att dränka sorgerna i.

Han gick fram till spritskåpet och tog fram en flaska whiskey, högg tag i ett glas och hällde upp en rejäl drink. Nash lyfte glaset till munnen och tömde det. Han skakade på huvudet när den brännande känslan rörde sig ner längs halsen, och hällde sedan upp ett nytt glas. Efter tre fulla glas började rummet snurra och hans hjärna hade börjat döva hans problem. Nash ställde ner glaset på diskbänken, högg tag i flaskan och snubblade över till soffan. Han såg ingen poäng i att använda finesser såsom glas. Han kunde lika väl dricka från flaskan.

Nash halvlåg i soffan och kramade whiskeyflaskan. Han sträckte sig efter fjärrkontrollen och satte på tv:n. Två personer fyllde skärmen: en man och en kvinna. Nash stönade till när en av dem började prata. "Hej! Det här är Gawain Daly och jag står här med min kollega Jocelyn Stacy."

"Daggmask", mumlade Nash. Gawain strök bort en mörk hårlock från sin panna och vände sig till Jocelyn. "Det är ganska kallt här i New York, men se så många människor som har valt att räkna in det nya året tillsammans med oss." Han skickade iväg sitt berömda leende mot kameran och frågade sin värdkollega "Har du gjort några nyårslöften ännu?"

"Du har själv några löften att ge, Gawain", muttrade Nash. Han var tvungen att anstränga sig för att inte kasta flaskan på tv:n. Istället tog han en rejäl klunk. Han trodde att han kommit över sina upplevelser under gymnasietiden, men känslor, likt ont krut, förgås inte så lätt.

"Jag vet inte om det finns någonting med mig själv jag vill ändra på", svarade Jocelyn. "Och du då?"

"Varför försöka ändra på något som redan är perfekt?" sa Gawain med en blinkning. "Och pussen vid tolvslaget? Finns det någon särskild du hoppas få kyssa?"

Hans ansiktsuttryck var normalt, men innebörden i hans ord gick inte att ta miste på. Nash fnös. Gawain hoppades helt klart att Jocelyn skulle bjuda in honom på pusskalas. Nash hoppades att den vackra filmstjärnan skulle ignorera honom. Nash tog några fler klunkar whiskey. Nu var halva flaskan borta. Med det här tempot skulle han ha tömt flaskan och däckat innan året var slut.

"Det finns några olika möjligheter", sa Jocelyn lockande. Blondinen fuktade läpparna på ett sätt som knappast gick att misstolka.

"Den jäkeln har alltid haft flyt." Varför hade han inte stängt av tv:n? Det sista han behövde var att behöva se Gawain få till det med stjärnan i sin senaste film. Han var de tre riddarnas ledare; Percival och Tristan var mycket trevligare så fort han inte var i närheten. Nash tyckte det var skönt när Gawain flyttade från Kismet Bay för att söka lyckan i Kalifornien. Det hade inte tagit honom lång tid att hitta den där lyckan, heller. Ödet hade alltid haft ett gott öga för Gawain.

Kameran visade den stora kristallbollen som skulle falla vid midnatt och välkomna det nya året. Gawains röst strömmade fortfarande från tv:ns högtalare. "Som ni ser är allt redo. När tolvslaget är här kommer vi allihop att kunna skåla för ett riktigt Gott Nytt År. Men nu kontaktar vi vår systerstation i Los Angeles och Corbin Vale för att höra hur läget är på västkusten."

Nash slutade lyssna efter det. Han trodde att han skulle ha druckit tillräckligt med whiskey för att glömma att Leilia tillbringade kvällen tillsammans med Percival, men hans tankar återvände hela tiden till henne. Skulle hon kyssa Percival vid tolvslaget, som Gawain tänkte kyssa Jocelyn? Han fick

ont i magen vid tanken, och började ångra att han druckit så mycket. Men vad fanken, han hade redan fått för mycket så han kunde lika väl fortsätta. Vad hade han att förlora?

Han svalde lite mer whiskey. Det hade för länge sedan slutat bränna i halsen när han svalde. En knackning hördes i rummet. Han trodde det var inbillning, men sedan hördes det på nytt. Nash satte sig upp och stirrade på dörren med kisande ögon. Det fanns ingen möjlighet att han skulle kunna ta sig till dörren utan att stupa. "Det är öppet", röt han. Han funderade inte ens på vem det var som kom på besök. Inte förrän dörren öppnades och Leilia klev in. Vad fanken gjorde hon där? Hade det hänt något med Percival? Om han hade gjort henne illa ... Nåja, när Nash hade nyktrat till skulle han låta honom få betala för vad det nu var han hade gjort. Ingen fick såra hans livs kärlek.

KAPITEL FYRA

Leilia stirrade på Nash som om hon aldrig hade sett honom förut. Det här var inte hennes bästa vän – Nash verkade nästan ... ”Är du full?” Hon stängde dörren bakom sig och tog av sig kappan. Om han hade druckit mycket så behövde han någon som kollade till honom.

”Äh, har bara tagit några klunkar whiskey.” Han höll upp en flaska som inte ens var halvfull.

”Jag hoppas inte det där har varit en full flaska.” Vad hade fått honom att dricka så mycket? Det var förvisso nyårsafton, men ändå ... Nash brukade inte dricka mycket. ”Ge mig den.” Hon tog flaskan ur hans hand och ställde den på diskbänken utom räckhåll. ”Vad är det med dig? Du har varit konstig hela dagen.”

”Kan man inte få dricka lite i fred, då och då?” Han viftade med en hand i tv:ns riktning. ”Titta, en av dina riddare. Ska du inte se om du kan locka hem honom från Hollywood?”

Leilia sneglade på tv:n. Det var faktiskt Gawain Daly på skärmen, i full färd med att underhålla sin publik. Precis som hade alltid hade gjort: det var en man som trivdes bäst med att ha allas uppmärksamhet och som älskade strålkastarljuset. Gawain var stilig. Helt klart filmstjärnesnygg, och han använde sitt vackra ansikte och sin vältränade kropp för att öppna dörrar åt sig. Enda anledningen till att hon visste något om Gawain var hans koppling till Tristan. En gång i tiden hade Tristan och hennes kusin Sage varit oskiljaktiga. Hon visste fortfarande inte vad som hade gjort att de brutit upp, men det hade hon å andra sidan inte med att göra. Sage försvann ungefär samtidigt som Gawain reste till Hollywood. Ibland undrade hon om det hängde ihop att de två flyttade därifrån samtidigt.

”Jag är inte intresserad av Gawain eller någon annan av de så kallade riddarna. Den trekanten vill jag inte vara med i.” När hon hörde sig själv lät det mycket mer oanständigt än hon hade tänkt sig ...

”Så vad vill du då?” Han sluddrade när han pratade. ”För jag trodde att jag kände dig, men det gör jag tydligen inte.”

Leilia suckade. ”Går det bra att jag gör lite kaffe? Jag tror att du kan behöva en kopp. Jag behöver det helt klart.” Hon skulle behöva flera koppar om hon skulle kunna hantera vad det nu var han störde sig på.

”Gör som du vill”, svarade han. ”Men jag vill inte ha något. Ge tillbaks min whiskey. Den vill jag ha.”

Leilia gick över till diskbänken och ställde en kopp under hans kaffemaskin. Hon la en kapsel i hållaren, kontrollerade att det fanns vatten och tryckte på knappen. I ögonvrån såg hon vinflaskan hon hade gett honom tidigare på dagen. Han hade i varje fall inte slösat bort vinet på sin dumfylla. Den flaskan förtjänades att njutas av och inte drickas som ett sätt att bli dyngfull. När kaffet var färdigt bar hon över det till honom – svart, som han ville ha det. ”Varsågod.” Hon gav koppen till honom. ”Varmt, svart och starkt. Men inte lika starkt som den där halva flaskan whiskey du redan har satt i dig.”

Han doftade på kaffet och räckte tillbaka det till henne. ”Jag sa att jag ville ha min whiskey. Enda sättet du får mig att dricka detta är om du fyller upp koppen med sprit.”

Hon suckade, tog koppen från honom och ställde den på soffbordet och slog sig ner vid hans sida. ”Du får inte mer whiskey från mig. Varför tar vi inte och pratar om vad det är som upprör dig istället.”

Gawains röst skramlade genom rummet och Nash morrade åt tv:n. Leilia tog fjärrkontrollen och släckte den. Hon ville inte att det skulle provocera honom mer. Hon kände mycket väl till vad han tyckte om Gawain, Tristan och Percival. De tre var populära under gymnasiet, och Nash var en av nördarna. Han hade förändrats efter hand och utvecklats till en mycket stilig man. Hon föredrog hans guldblonda hår och ljusblå ögon som utstrålade intelligens. Nash var ett geni. Han hade utvecklat mjukvara som gjort honom till en förmögen man. Han skulle kunna köpa en herrgård, men föredrog sin lilla enrumslägenhet ovanpå Serendipity Lane, hennes kusins butik.

”Vad gör dig glad?” frågade han. ”Vill du ha mer än vingården och butiken?”

Hon sträckte sig mot honom och förde bort en av hans långa guldgula lockar bakom örat. Han hade låtit håret växa det senaste året och det var nästan tillräckligt långt för att han skulle kunna samla det i en tofs. Leilia tyckte om hans långa hår. ”Finns det någon som egentligen vet vad de vill? Och jag har det bra. Jag älskar både vingården och butiken.”

”Men vill du inte ha ... jag vet inte ... mer?”

”Du menar som kärlek, en familj? Ett hus med en trädgård, en hund...?” Hon ryckte på axlarna. ”En dag så. Med rätt person.”

Han var tyst i flera sekunder. ”Visst. Rätt person”, mumlade han till sist. Nash gnuggade sig i ögonen. ”Jag tror jag måste sova.”

Leilia hade inga invändningar emot det. Hon var förvånad över att han kunde hålla ögonen öppna, eller att han inte hade mått illa med tanke på hur mycket whiskey han hade lyckats få i sig. ”Det är en bra idé. Jag hjälper dig till din säng.”

”Jag klarar mig.” Han reste sig upp, vacklade till och rasade sedan ner i soffan igen. ”Ok, jag kan behöva lite hjälp.”

Hon skrattade och reste sig och sträckte sedan ut sin hand för att hjälpa till. ”Kom nu.” Nash kunde stå upp med hennes hjälp. Han omfamnade henne och de stapplade bort till hans säng. Som, lyckligtvis, fanns alldeles i närheten. Han ramlade snarare än satte sig ner på sängen. ”Nu tar vi av den här skjortan.”

”Försöker du klä av mig naken och utnyttja mig?”

”Jag skulle aldrig ...” Hon blev varm om kinderna. Nash hade en bred och muskulös bröstorg som hon hade beundrat i hemlighet – men det behövde han inte få veta.

”Det går bra. Det gör inget”, sa han. Hon knäppte upp hans skjorta och drog av den. ”Det hade varit trevligt som omväxling.” Han slöt ögonen och föll bakåt på sängen.

Leilia suckade och lyfte upp hans ben på sängen så att han skulle ligga mer bekvämt, och drog sedan en filt över honom. Hon började gå mot dörren men innan hon hunnit långt hördes hans röst. ”Gå inte”, bad han. ”Stanna hos mig.”

Hon tittade intensivt på honom, och i hans ögon fanns något hon inte kände igen. Det var inte likt honom att be henne om saker. Det fanns en sorgsenhet i hans ögon som hon inte tyckte om att behöva se. ”Visst”, sa hon. ”I varje fall tills du somnar.”

”Bättre än inget”, mumlade han.

Leilia kröp ner i sängen med honom och la sitt huvud mot hans axel. Det kändes ... rätt. Det var inte första gången hon gjorde något liknande, men nu kändes det på något sätt mer intimt. Han la sin arm om henne och drog henne närmre. ”Älskar dig”, sa han i en utandning. Han tryckte snabbt sina läppar mot hennes och upprepade: ”Har alltid älskat dig”.

Hennes hjärta stannade till. Han menade såklart inte på ett romantiskt sätt. Eller? För om han gjorde det, så kanske det var ödet som klev in och förde samman henne med mannen hon älskade. Det var i så fall sannerligen på tiden ...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.